

KAPITOLA SEDMÁ

Jak Houbáci vyčarovali babičce pokojíček

 a kraji lesa, kousek nad hrází rybníka naproti mlejnu, stála od pradávna hájenka. Když ještě všechny lesy kolem patřily hraběcí rodině z nedalekého zámku, bydlíval v hájence pan hajný, správce lesa, i celá jeho rodina. Vedle roubeného domečku byla i velká stáj pro koně, kteří panu hajnému v lese pomáhali. Pan hrabě byl moudrý a spravedlivý. Hospodářství rozuměl, a tak si za hajné také

vybíral muže moudré a rozvážné. Ti se pak s láskou starali o les i jeho obyvatele, aby se všem hezky žilo.

Někteří lidé jsou ale hloupí a jiní závistiví. A když se to sejde do kupy, bývá z toho velká polízanice. Tak se stalo, že se dali dohromady hloupí a závistiví a společně pana hraběte ze zámku vyhnali. V zámku pak chvíli chovali prasata a pak ho nechali úplně zpustnout, stejně jako hájenku, ze které vyhnali posledního hraběcího hajného. Zpustly i lesy, ze kterých utekla všechna zvěř, protože se na to nemohla dívat.

O mnoho let později se do místního kraje zase začali vracet lidé víc moudří než hloupí a víc pracovití než závistiví, a tak postupně opravili, co ze zámku zbylo. Jen hájenka byla stále opuštěná. Až jednou v létě u ní zastavilo malé modré autíčko, co vypadalo skoro jako hračka pro panenky, a z něj vyskočili čiperný dědeček a babička. A v autíčku čekaly krabice plné různého náradí. Zanedlouho začala přijíždět i větší auta a stále se něco přiváželo a stěhovalo, opravovalo a odváželo. Zkrátka, hájenka měla nové majitele a ti se snažili zachránit, co se dalo. Mnoho toho nebylo, ale i tak se už další léto v oknech zatřepaly modrobílé závěsy z kanafasu a rozkvetly červené muškáty.

Babička s dědečkem se tu usadili tak snadno, jako by se tu narodili. A přestože to nebyla ani jejich profese, ani jejich povinnost, začali se kromě své zahrádky starat i o les. Odklízeli polámané suché větve a sbírali odpadky, které tam v létě zanechali nepořádní výletníci. V zimě nosili